

Vince Flynn

Jacht op de jager

Karakter Uitgevers B.V.

1

Langley, Virginia

Rapp stond voor het bureau van zijn superieur. Het aanbod om te gaan zitten had hij afgeslagen. De zon was al onder, het was laat en hij was op dit tijdstip liever thuis bij zijn vrouw. Maar de kwestie moest worden afgehandeld. Het dossier was drie centimeter dik. Het bezorgde hem een pesthumeur. Er was geen andere manier om het te beschrijven. Hij wilde het opgeruimd hebben. Zodat hij zich met andere dingen bezig kon houden. Belangrijker dingen die hem waarschijnlijk nog meer zouden opwinden. Maar nu concentreerde hij zich op het oplossen van dit irritante probleem.

Het liefst wilde hij dat Kennedy zijn notitie gewoon even snel doornam en aan hem teruggaf. Maar zo pakte ze de zaken niet aan. Ze was niet de eerste vrouwelijke directeur van de CIA geworden door de kantjes eraf te lopen. Ze had een fotografisch geheugen en beschikte over een superieur analytisch vermogen. Ze leek op een van die mainframecomputers die je vindt in de kelders van grote verzekeringsmaatschappijen, die op enorme databestanden kauwen, trends signaleren en risico's in kaart brengen. Rapp kende niemand die zo goed op de hoogte was van wat er in de internationale politiek speelde. Ze was een wandelende schatkamer van gegevens, vooral van gegevens die nooit openbaar mochten worden. Zoals het dossier dat nu op haar bureau lag.

Hij zag hoe ze er razendsnel doorheen las en weer een paar pagina's terug bladerde als ze tegenstrijdigheden ontdekte. Die zaten er ongetwijfeld in. Het opstellen van dit soort stukken was niet zijn sterke punt. Zijn talenten lagen elders. Soms had ze haar pen al in de aanslag als ze zijn notities las. Dan trok ze strepen en maakte ze aantekeningen in de kantlijn. Maar dat deed ze nu niet. De inhoud van dit dossier was puur dynamiet. Materiaal dat carrières kon breken, als een tornado die door een trailerpark raasde. Als Rapp 's ochtends vroeg of aan het einde van de middag naar haar kamer kwam en per se wilde blijven staan, wist Kennedy dat ze de dop beter op haar pen kon laten. Ze wist wat hij wilde, dus ze las zwijgend door.

Kennedy had altijd het laatste woord bij dit soort ondernemingen. Rapp was er niet zo zeker van of dat een goed idee was, maar ze had

een bredere verantwoordelijkheid dan hij. Ze was de baas en als er iets misging, was het haar kop die kon rollen. Natuurlijk zou Rapp alles doen om haar in bescherming te nemen, maar de aasgieren op Capitol Hill zouden zich maar al te graag op haar storten als ze de kans kregen. Rapp had respect voor haar en dat was op zichzelf al iets bijzonders. Rapp was gewend zelfstandig te opereren, zijn training was erop gericht maanden achtereen te kunnen overleven in de meest onherbergzame gebieden. Sommige mensen zouden daarvan van slag raken. Maar voor Rapp was het het walhalla. Geen papierwerk. Geen last van bureaucratische ambtenaren die alleen maar bezig waren hun eigen straatje schoon te veegen en de zwarte piet door te schuiven. Complete autonomie. De ambtenaren hadden hem gecreëerd en nu konden ze niet meer om hem heen.

Mensen als Rapp luisterden alleen naar diegenen voor wie ze respect konden opbrengen. Gelukkig had hij respect voor Kennedy. Ze had voldoende macht om dingen voor elkaar te krijgen. En ze was verstandig genoeg om af en toe een oogje dicht te knijpen, zodat hij kon doen wat noodzakelijk was. Zo werkte Rapp het liefst. Het was niet nodig dat ze haar handtekening zette of hem het groene licht gaf. Ze hoefde alleen maar het dossier terug te geven en hem een prettige avond te wensen. Einde verhaal. Begin van de actie.

Rapp had de noodzakelijke voorbereidingen getroffen. Hij kon de volgende ochtend met zijn team vertrekken. Als er niets onverwachts gebeurde, was de operatie binnen twaalf uur voltooid. En er zou niets onverwachts gebeuren. Deze kerel was een volslagen idioot. Ze zouden geen kind aan hem hebben. Het enige probleem was de publiciteit die erop kon volgen. Rapp maakte zich er geen zorgen over, maar hij vermoedde dat Kennedy om die reden nog aarzelde.

Kennedy kneep haar ogen dicht en zette haar bril af en wreef in haar ogen. Rapp bestudeerde haar. Hij kende haar goed. Beter dan wie dan ook. Het betekende niet veel goeds als ze in haar ogen wreef. Het betekende dat ze hoofdpijn had, waarschijnlijk als gevolg van de ellende die hij zojuist op haar bureau had gedumpt

‘Laat me raden,’ zei ze, terwijl ze haar ogen opende en hem aankeek. ‘Je wilt hem uit de weg ruimen.’

Rapp knikte.

‘Waarom speelt Magere Hein toch altijd zo’n belangrijke rol bij de oplossingen die jij verzint?’

Rapp haalde zijn schouders op. ‘Het zijn in ieder geval permanente oplossingen.’

De directeur van de CIA keek teleurgesteld. Ze schudde haar hoofd en legde haar hand op het dichtgeslagen dossier.

‘Wat wil je dat ik zeg, Irene? Ik ben geen reclasseringsambtenaar. Deze kerel heeft zijn kans gehad. De Fransen hebben hem bijna twee jaar opgesloten. Hij is nog geen zes maanden op vrije voeten en hij heeft de draad alweer opgepakt.’

‘Weet je wel hoeveel heibel dit kan geven?’

‘Daar heb ik gelukkig weinig verstand van.’

Ze keek hem uitdrukkingloos aan.

‘Ik heb al met onze Franse collega’s gesproken. Die zijn even pissig als wij. Dankzij hun politici en die achterlijke rechter is die idioot weer op vrije voeten.’

Kennedy kon niet om de feiten heen. Ze had uitgebreid overlegd met haar Franse collega en diens belangrijkste medewerkers en ze waren allemaal ongelukkig met de beslissing van hun land om de islamitische geestelijke op vrije voeten te stellen.

‘Het gaat om een bekende figuur,’ zei Kennedy. ‘De kranten hebben uitgebreid over hem gepubliceerd. Zijn vrijlating heeft de voorpagina’s gehaald. Als hij plotseling dood wordt aangetroffen, zullen ze daar zeker kabaal over maken.’

‘Laat ze maar toeteren. Dat duurt een dag of twee, misschien een week. En dan is iedereen het weer vergeten. En trouwens, het kan geen kwaad soortgelijke fanatici duidelijk te maken dat ze niet ongestraft in het Westen kunnen opereren.’

Ze keek hem strak aan, zonder te laten merken wat ze van zijn opmerking vond. ‘En de president? Die zal beslist willen weten of wij er de hand in hebben gehad.’

Rapp haalde zijn schouders op. ‘Dan vertel je hem toch dat je er niets van weet?’

Kennedy fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik lieg niet graag tegen hem.’

‘Dan zeg je maar dat hij het mij moet vragen. Dan weet hij wel hoe laat het is. Hij kent het klappen van de zweep.’

Kennedy leunde achterover en sloeg haar benen over elkaar. Ze keek naar de muur en zei, meer tegen zichzelf dan tegen Rapp: ‘Maar het is een geestelijke.’

‘Het is een extremist die de Koran misbruikt voor zijn hoogstpersoonlijke sadistische agenda. Hij werft fondsen voor terroristische groeperingen. Hij maakt zelfmoordterroristen van jonge kinderen die gemakkelijk te beïnvloeden zijn. En dat allemaal in onze achtertuin.’

‘Dat brengt me op het volgende probleem. Hoe denk je dat de Canadezen zullen reageren?’

‘In het openbaar zullen ze misschien protesteren, maar binnenskamers

geven ze ons schouderklopjes. We hebben al contact gehad met de Bereden Politie en hun geheime dienst SIS. Zij zouden die idioot het liefste uitzetten, maar hun minister van Justitie wil het allemaal keurig volgens de regels spelen. We hebben een telefoongesprek opgevangen van twee medewerkers van de SIS die bespraken op welke manieren ze hem uit de weg konden ruimen.'

'Dat meen je niet.'

'Serieus. Coleman en zijn team hebben dat deze week getapt.'

Kennedy keek hem onderzoekend aan. 'Ik twijfel er niet aan dat onze collega's het zouden toejuichen als de man iets overkwam, maar ik zit nog steeds met de politieke gevolgen.'

Rapp wilde niet aan politieke gevolgen denken. Als het gesprek die kant opging, zou hij het pleit verliezen. 'Luister. Het is al erg genoeg als die religieuze fanatici in Saoedi-Arabië en Pakistan hun gang kunnen gaan. Maar het is ontoelaatbaar dat ze dat hier in Noord-Amerika ongestraft kunnen doen. Eerlijk gezegd hoop ik dat de pers er aandacht aan besteedt. Het wordt hoog tijd dat we die gevaarlijke gekken laten weten dat het ons menens is. We zijn verwickeld in een oorlog, Irene, en we kunnen ons daar maar beter naar gedragen.'

Hoe weinig het haar ook beviel, ze wist dat hij gelijk had. Met lichte tegenzin vroeg ze: 'Hoe dacht je het aan te pakken?'

'Coleman is al zes dagen in positie met zijn team. Ze zijn al zijn gangen nagegaan. De man is stipt als een Zwitsers horloge. Hij heeft nauwelijks beveiliging. We kunnen hem van dichtbij op straat te grazen nemen, wat betekent dat we zijn eventuele gezelschap ook moeten uitschakelen. Of we kunnen hem vanuit een strategische positie één of twee straten verderop door een sluipschutter laten uitschakelen. Dat laatste heeft mijn voorkeur. Met een ervaren sluipschutter kan dat nauwelijks misgaan en hoef je geen onschuldige burgers op te offeren.'

Ze bewoog haar wijsvinger over het dossier en vroeg: 'Kun je hem laten verdwijnen?'

'Als ik genoeg tijd, geld en menskracht heb kan alles, maar waarom zouden we het ingewikkelder maken dan nodig is?'

'Er zal minder heisa van komen als de media geen lijk hebben om te fotograferen.'

'Ik kan het je niet beloven, maar ik zal zien wat ik kan doen.'

Kennedy knikte langzaam. 'Goed. En, Mitch, denk eraan. Zorg dat je niet wordt betrap.'

'Wat dacht je. Ik kijk wel uit.'

Rapp bukte zich om het dossier te pakken. 'Is er verder nog iets?'

‘Ja. Als je terug bent wil ik je aan iemand voorstellen. Aan twee mensen, om precies te zijn.’

‘Wie?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Als je terug bent, Mitch. Ondertussen heb je mijn zegen. Regel het en bel me zodra het is gebeurd.’

Mekka, Saoedi-Arabië

‘Ik wil iemand uit de weg laten ruimen.’

De woorden werden te luid uitgesproken, in aanwezigheid van te veel mensen, in een omgeving waarin al heel lang niet meer openhartig werd gesproken. Achtentwintig mannen, inclusief de lijfwachten, stonden of zaten in de weelderige ontvangstzaal van het paleis van prins Mohammed bin Rashid in Mekka. Rashid was de minister van Islamitische Zaken van Saoedi-Arabië, een uiterst belangrijke positie in het koninkrijk. In het paleis hield hij zijn wekelijkse *majlis* oftewel audiëntie, volgens de woestijntraditie van de sjeiks. Sommige bezoekers kwamen een gunst vragen. Velen kwamen om hem gezelschap te houden. En ongetwijfeld waren er ook een paar die Rashid in opdracht van zijn halfbroer koning Abdullah kwamen bespioneren.

Toen ze het opzienbarende en luid uitgesproken verzoek hoorden, stopten de meeste aanwezigen met hun pogingen het gesprek met de gastheer discreet af te luisteren, een activiteit die in het paleis tot een ware kunstvorm was verheven. In plaats daarvan draaiden ze hun hoofd om en keken ze onverholen naar de prins om te zien hoe hij zou reageren.

Prins Mohammed bin Rashid keek niet op maar voelde de priemende blikken van de mannen om hem heen. Het verzoek van zijn vriend had hem verbaasd. Niet door de inhoud. Rashid wist dat het eraan zat te komen. Hij had zijn vriend al geruime tijd stukjes informatie gevoerd met als doel hem tot zijn wanhopige verzoek te bewegen. Maar het ergerde hem dat zijn oude vriend zo indiscreet was het onderwerp luidkeels ter sprake te brengen in de aanwezigheid van zo velen die niet blindelings konden worden vertrouwd. Het koninkrijk was een gevaarlijk oord geworden, zelfs voor een machtig man als Mohammed bin Rashid.

Rashid greep de handen van de knielende man en dacht zorgvuldig na over diens verzoek. Zijn antwoord zou binnen de kortste keren overal in het koninkrijk bekend zijn. Het koninkrijk was verdeeld. De broers stonden lijnrecht tegenover elkaar en Rashid wist dat hij uiterst behoedzaam moest opereren. Er waren al veel leden van de koninklijke familie vermoord

en er zouden in de toekomst nog veel meer slachtoffers gaan vallen. Zijn voornaamste vijand was niemand minder dan de koning, een slappe leider die veel te gemakkelijk boog voor de nukken en grillen van de Amerikanen.

Hij bedwong zijn natuurlijke neiging een openhartig en duidelijk antwoord te geven en zei sussend: ‘Zoiets moet je niet zeggen, Saeed. Ik weet hoe je lijdt onder het verlies van je zoon, maar vergeet niet dat Allah machtig is. De oppermachtige zal wraak nemen.’

Met nauwelijks verholen woede antwoordde de man: ‘Maar we zijn toch allemaal werktuigen van Allah? Ik wil zélf wraak nemen. Daar heb ik recht op.’

De prins keek op van het gekwelde gezicht van zijn bezoeker en gebaarde de andere aanwezigen de zaal te verlaten. Hij legde een hand op de knie van een man die rechts van hem zat, als teken dat hij kon blijven.

Nadat iedereen was vertrokken, keek de prins zijn vriend doordringend aan en zei: ‘Je hebt me zojuist om een grote gunst gevraagd.’

Er verschenen tranen in de ogen van Saeed Ahmed Abdullah. ‘De ongelovigen hebben mijn zoon gedood. Hij was een goed mens.’ Hij richtte zich tot de man naast Rashid. Het was sjeik Ahmed al-Ghamdi, de geestelijk leider van de Heilige Moskee in Mekka. ‘Mijn zoon was een diepgelovige moslim die gehoor heeft gegeven aan de plicht van de jihad. Hij heeft zijn leven geofferd, terwijl zo velen helemaal niets doen.’ Saeed wierp een beschuldigende blik om zich heen in een poging een deel van zijn woede af te reageren op de vertegenwoordigers van de bevoorrechte klasse die een grote mond hadden over de jihad en met geld strooiden, maar niet bereid waren een druppel van hun eigen bloed te verspillen voor het ware geloof. Hij was zó opgegaan in zijn eigen leed dat hij niet had gemerkt dat ze de zaal hadden verlaten.

Sjeik Ahmed knikte welwillend. ‘Waheed was een dapper strijder.’

‘Heel dapper.’ Saeed keek zijn oude vriend weer aan. ‘We kennen elkaar al lang. Ben ik ooit onredelijk geweest? Heb ik je ooit lastiggevallen met een onzinnig verzoek?’

Rashid schudde zijn hoofd.

‘Ik zou je dit niet vragen als die lafaards in Riyad mijn verzoek hadden ingewilligd en hun poot stijf hadden gehouden tegenover de Amerikanen. Het enige dat ik ze vroeg, was mij het lichaam van mijn zoon terug te geven, zodat ik hem op een behoorlijke manier kon begraven. Maar in plaats daarvan kreeg ik te horen dat hij is onteerd door Mitch Rapp, zodat hij nooit meer zal kunnen worden opgenomen in het Paradijs. Wat wil je dan dat ik doe?’

Rashid zuchtte en vroeg: ‘Wat wil je precies?’

‘Ik wil dat je me helpt iemand te laten doden. Niet meer dan dat. Oog om oog.’

Hij keek zijn vriend onderzoekend aan. ‘Dat is nogal wat.’

‘Ik zou het maar al te graag zelf doen,’ zei Saeed gretig, ‘maar ik weet te weinig van zulke dingen. Jij hebt de juiste contacten.’

Rashid had acht jaar gediend als minister van Binnenlandse Zaken van Saoedi-Arabië, in welke hoedanigheid hij de baas was geweest van de politie en de inlichtingendiensten. Maar na 9/11 was hij op een schandelijke manier ontslagen door zijn halfbroer, de kroonprins, die zich onder druk had laten zetten door de Amerikanen. Rashid had de juiste contacten, dat klopte. En hij wist precies wie de juiste man was voor de klus. ‘En wie wilde je uit de weg geruimd hebben?’

‘Die Rapp... Mitch Rapp.’

De prins moest moeite doen zijn opgetogenheid te verbergen. Rashid had al maandenlang naar dit moment toe gewerkt. Het was begonnen toen zijn vriend hem had gevraagd uit te zoeken wat er was gebeurd met zijn zoon, die het koninkrijk had verlaten om in Afghanistan te gaan vechten. Rashid had zijn contacten bij de inlichtingendiensten ingeschakeld en veel meer ontdekt dan hij zijn vriend had meegedeeld. Stukje bij beetje had hij hem informatie verstrekt waarvan hij wist dat die zijn wraaklust zou opwekken.

‘Saeed, besef je wel wat je van me verlangt?’ De prins sprak op een zorgvuldig gerepeteerde, onheilspellende toon. ‘Heb je enig idee wie die Mitch Rapp is?’

‘Hij is een moordenaar, een ongelovige. En hij is verantwoordelijk voor de dood van mijn zoon en de bezoedeling van zijn ziel. Meer hoeft ik niet te weten.’

‘Ik moet je waarschuwen,’ zei Rashid. ‘Mitch Rapp is buitengewoon gevaarlijk. Hij schijnt zeer goed bevriend te zijn met de Amerikaanse president en met onze koning.’

‘Het is een ongelovige,’ herhaalde de rouwende vader terwijl hij de geestelijke aankeek. ‘Ik heb vaak naar uw preken geluisterd. Is het niet zo dat de islam in oorlog is? Heeft u ons niet verteld dat we de wapens moeten opnemen tegen de ketters?’

Het deel van het gezicht van de aangesprokene dat nog zichtbaar was door de dikke grijze baard, vertoonde geen enkele uitdrukking. De sjeik sloot alleen zijn ogen en knikte.

Saeed keek zijn oude vriend de prins weer aan. ‘Ik ben geen politicus, staatsman of geestelijke. Ik ben zakenman. Ik verwacht niet dat jullie in het openbaar of privé goedkeuren wat ik ga doen. Het enige wat ik je vraag,

Rashid, is me de juiste weg te wijzen. Geef me een naam. Dan regel ik de rest.'

Afgezien van de luidruchtige indiscretie die Saeed eerder had begaan, was Rashid uitermate tevreden met hoe de zaken zich hadden ontwikkeld. Hij had de reactie van zijn vriend vrijwel exact voorspeld. Hij keek stoïcijns voor zich uit en verborg zijn enthousiasme. 'Saeed, ik ken iemand die zeer bedreven is in datgene wat jij zoekt. Hij is bijzonder duur, maar ik ken je goed genoeg om te weten dat geld geen probleem is.'

Saeed knikte instemmend. Hij had tamelijk gemakkelijk vele miljarden verdiend, eerst met de aanleg van telefoon- en elektriciteitsnetwerken in het koninkrijk en andere landen in de regio, en hij was nu bezig met de lucratieve aanleg van glasvezelkabels.

'Ik zal hem met je in contact brengen, maar je mag niemand vertellen wat we hier vandaag hebben besproken. Ik deel je woede en ik wens je succes, maar je moet me zweren op onze vriendschap dat je mijn rol in deze geheim zult houden. Het is niet veilig in het koninkrijk vandaag de dag en veel van mijn broers hebben niet zoveel begrip voor wat jou beweegt als ik.' Het was duidelijk dat Rashid doelde op de pro-Amerikaanse regering van Saoedi-Arabië.

Saeed antwoordde: 'Je hebt gelijk. Het koninkrijk is een gevaarlijke plek geworden. Ik geef je mijn woord. Ik zal er met niemand over praten. Ook niet met de man die je zult sturen.'

'Dat lijkt me heel verstandig,' zei Rashid met een glimlach. Hij stond op en hielp zijn vriend overeind. Het tweetal liep de donkere zaal in terwijl de geestelijke bleef zitten. 'Want als je erin slaagt die Rapp te elimineren en als de Amerikanen erachter komen dat jij daar de hand in hebt gehad, zal de koning je laten onthoofden. En als het mislukt en Rapp erachter komt, dan zal hij op een vreselijke manier wraak nemen op jou en je familie.'

Saeed knikte. 'Hoe herken ik de man die je stuurt?'

'Het is een Duitser. Door en door professioneel. Vertel hem wat je wilt en hij zorgt dat het voor elkaar komt.'

3

Montreal, Canada

Rapp arriveerde de volgende ochtend met een Falcon 2000. De privéjet stond op naam van een bedrijf dat opereerde als dekmantel voor de CIA. Rapp, die zijn vliegbrevet had, fungeerde als copiloot en droeg het bijbehorende uniform. Met dat uniform en een veelgebruikt maar vals paspoort passeerde hij probleemloos de oppervlakkige douanecontrole op het privéliegveld, vanwaar hij per taxi naar de basis van het team vertrok. Het was zaterdagochtend. Het team was er al zeven dagen. Ze waren met zijn vieren, inclusief Coleman. Rapp kende ze al meer dan vijftien jaar. Ze wisten van elkaar hoe ze werkten en ze vertrouwden elkaar onvoorwaardelijk, iets wat in hun beroep niet vaak voorkwam.

Coleman wachtte in de hotelkamer om hem op de hoogte te brengen van de tactische situatie. De andere drie mannen hielden het doelwit in de gaten. De voormalige SEAL was zo'n drie centimeter kleiner dan Rapp. Normaal droeg hij zijn blonde haar kort, maar nu had hij het laten groeien, zodat het krulde, over zijn oren kwam en de kraag van zijn overhemd raakte. Hij was pezig en atletisch gebouwd, maar uit zijn ontspannen houding kon je niet gemakkelijk afleiden dat hij een geoefende vechtmachine was. Hij was zelfbewust. Hoefde niets meer te bewijzen. Hij had het allemaal al gedaan, heel wat gevaarlijke situaties overleefd en er geen behoefte aan met zijn ervaring en kwaliteiten te koop te lopen. Wat dat betrof was hij net als alle andere SEALs. Ze wisselden wel eens oorlogservaringen met elkaar uit, maar dat was het wel. Het was een gemeenschap waarin geen plaats was voor opscheppers.

Rapp zette zijn weekendtas op het ene bed en keek naar de opengeslagen kaart op het andere bed.

Coleman wees op de kaart: 'Hier is het hotel en dit is de moskee. En daar is zijn appartement.'

Rapp bekeek de kaart van het centrum van Montreal en de omliggende wijken. 'Hoe lang doet hij erover om van de moskee naar zijn appartement te lopen?'

'Gemiddeld vijf minuten en drieëntwintig seconden. De snelste tijd is

vier minuten en achttien seconden. Toen had hij haast omdat hij laat was voor zijn gebeden. Zijn langste tijd is iets meer dan tien minuten. Hij kwam iemand tegen en stopte om met hem te praten.'

'Enig idee of hij wordt geschaduwd door de politie of de geheime dienst?'

'Daar hebben we niets van gemerkt.'

Rapp fronste zijn wenkbrauwen. 'Dat is vreemd.'

'Dat dacht ik eerst ook, maar toen realiseerde ik me dat ze misschien een infiltrant gebruiken.'

'Iemand die poseert als gelovige?'

'Ja.' Coleman wees op een uitvergroete foto van de moskee. 'We hebben wat gesprekken afgeluisterd. Niet iedereen is het eens met zijn radicale interpretatie van de Koran.'

Rapp trok verbaasd zijn rechterwenkbrauw op. 'Hebben jullie microfoons geïnstalleerd in de moskee?'

'Nee. We hebben de bezoekers van de moskee afgeluisterd met een richtmicrofoon terwijl ze arriveerden en weer vertrokken. Gisteren hebben we een gesprek opgevangen van een stel oudere gelovigen die terugkwamen van het vrijdagmiddaggebed. Ze zien Khalil als een kankergezwell in hun samenleving. Een slechte invloed op hun kinderen. Ze vinden dat hij een slechte invloed heeft op de jeugd en dat hij hun geest vergiftigt met al dat gepraat over jihad en martelaarschap.'

Het verbaasde Rapp niet. De overgrote meerderheid van de moslims was het niet eens met wat de terroristen uitspookten in naam van Allah. Rapp zou alleen graag zien dat ze er vaker openlijk afstand van namen.

'Verder nog bijzonderheden?'

'Ja. Hij heeft vreemde gewoonten voor zo'n heilig boontje. We hebben gisteren, tijdens het namiddaggebed, een bezoekje gebracht aan zijn woning. Er was niemand in het gebouw aanwezig, dus we konden dat zonder veel risico doen. We hebben de inhoud van zijn computer bekeken.' Coleman haalde een memorystick uit zijn broekzak. 'Dit is de kopie van zijn harde schijf.'

Rapp grinnikte. 'Dank je.'

'Het barst van de porno.'

'Je meent het.'

'Serieus. Kinky troep. Voornamelijk sm.'

Rapp keek naar de memorystick. 'Je weet het nooit met die fanatiekelingen.'

'Nee, maar het verbaast me helemaal niet.'

'Ja, waarschijnlijk heb je gelijk. Ze zijn allemaal gefrustreerd. En wat is er nog meer?'

'De beste plek om hem te pakken is uiteraard als hij onderweg is van de

moskee naar zijn appartement. Vijf keer per dag heen en terug. Voor zonsopgang, vlak na twaalf uur, in de namiddag, vlak na zonsondergang, en dan mijn favoriete tijdstip... tien uur 's avonds.'

'Waarom niet 's ochtends vroeg?'

'Dat zou kunnen,' zei Coleman, 'maar voor zonsopgang komen er twee keer zoveel gelovigen opdagen als 's avonds om tien uur. En tegen de tijd dat hij naar huis gaat, is het bijna elf uur en stil op straat.'

'Gaaf hij altijd alleen?' vroeg Rapp, die nog steeds moeite had de informatie te geloven die hij eerder die week had doorgekregen.

'Ja.'

Deze kerel was echt een idioot, maar het was te verklaren als je naar zijn achtergrond keek. Khalil Mohammed was geboren in Egypte en opgegroeid in de klauwen van een uiterst fundamentalistische tak van de moslimgemeenschap die werd gefinancierd door de wahabieten in Saoedi-Arabië. Op zijn vijftiende stenigde hij met een groepje gelijkgestemde jongeren een journalist die een kritisch artikel had geschreven over de medresse die ze bezochten. Alle jongens die aan die school waren afgestudeerd, hadden ze vervolgens naar Afghanistan gestuurd om daar tegen de sovjets te vechten. Het gerucht ging dat velen dat tegen hun wil deden.

Terwijl de anderen terechtstonden voor de steniging met dodelijke afloop, vluchtte Khalil naar Saoedi-Arabië waar de wahabieten hem de fijne kneepjes van de fundamentalistische islam bijbrachten. Voor zijn vijftiengste beëindigde hij zijn studie en werd hij imam. Op zijn zesentwintigste emigreerde hij naar Canada met de bedoeling daar een nieuwe moskee te bouwen en het wahabitische geloof te verspreiden in Noord-Amerika. Zijn moskee groeide snel en als beloning kreeg hij geld om een tweede moskee te bouwen in Frankrijk.

Khalils activiteiten bleven grotendeels onopgemerkt. Tot 9/11. Daarna veranderde alles. De Fransen arresteerden hem uiteindelijk op verdenking van betrokkenheid bij een poging in Parijs treinaanslagen te plegen naar het voorbeeld van Madrid. Hij had zes jonge mannen gerekruteerd, allemaal jonger dan zeventien, om zich op te werpen als martelaar. Khalil had ze voorgehouden dat ze in het hiernamaals rijkelijk zouden worden beloond. Ze zouden na hun dood worden vereerd als helden en hun families zouden meedelen in de eer en financieel worden ondersteund. Zijn rekruten zouden het echte werk doen. Khalil zelf bleef op de achtergrond. Het plan had kunnen werken, maar de CIA hield Khalil al in de gaten. De hackers van Langley braken zo snel mogelijk door firewalls heen in een poging de geldstromen van Saoedi-Arabië naar het buitenland te traceren. Zo stuitten ze op Khalil en konden ze de Franse DST inseinen.

Toen de autoriteiten zijn appartement binnenvielen, vonden ze niets verdachts. Maar de honden die ze hadden meegenomen, toonden bijzondere belangstelling voor een ander appartement in het gebouw. Ze traptten de deur in en vonden er zelfmoordvesten en voldoende explosieven om het hele gebouw met de grond gelijk te maken. Khalil verdween samen met de zes jongens in de gevangenis. Maar terwijl de inlichtingendiensten probeerden te bedenken wat ze de politie konden vertellen zonder de familiejuwelen prijs te geven, hielden de mannen hun kaken stijf op elkaar. En toen de zaak eenmaal voor de rechter kwam, had de verstandhouding tussen Frankrijk en de Verenigde Staten een absoluut dieptepunt bereikt. De rechter was geschokt door het flinterdunne bewijsmateriaal dat de aanklager presenteerde. Khalil werd vrijgesproken. Hij was een geestelijke die hooguit verweten kon worden zich te hebben ingelaten met een stel rotte appels. De rechter gelastte zijn onmiddellijke invrijheidsstelling. De zes jongens werden beschuldigd van het in bezit hebben van gevaarlijke materialen. Ze kregen een lichte straf. Khalil werd teruggestuurd naar Canada. Binnen een week riep hij vanuit de moskee alweer jonge mannen op hun leven te offeren voor de jihad en viel hij de autoriteiten aan die hem in staat stelden dat te doen. De uitspraak van de Franse rechter had hem een vals gevoel van onaantastbaarheid bezorgd.

Eigenlijk had Rapp belangrijker zaken aan zijn hoofd. Maar deze man ergerde hem. Drie weken eerder was in Afghanistan een vrachtwagen ingereeden op een wegversperring bij een Amerikaanse legerbasis. Toen de bewakers de wagen onderzochten, vonden ze een stuk rots op het gaspedaal en een jongen die was vastgeketend aan het stuur. De jongen was half bewusteloos. De wagen was volgeladen met explosieven, maar de ontploffing was uitgebleven dankzij een ondeugdelijk ontstekingsmechanisme. Nadat ze de jongen hadden bevrijd, vertelde die zijn verhaal aan iedereen die het maar horen wilde. Hij vertelde dat zijn ouders vanuit Jemen naar Canada waren geëmigreerd toen hij nog een kind was. Sjeik Khalil Mohammed had geregeld dat hij naar Saoedi-Arabië ging om daar een religieuze opleiding te volgen. Maar bij aankomst in Mekka werd hij vastgebonden, gekneveld en bewusteloos geslagen. Het volgende dat hij zich herinnerde, was hoe de Amerikaanse soldaten hem uit de vrachtwagen hadden bevrijd.

Deze informatie was terechtgekomen bij de Canadese geheime dienst SIS die Khalil vervolgens had ondervraagd over de ontvoering van de jongen. Khalil reageerde beledigd. Hij schakelde onmiddellijk een advocaat in en alarmeerde de Moslimraad van Montreal. De procureur-generaal van Canada, een eerste klas slappeling, berispte de SIS uit angst te worden be-

schuldigd van intolerantie. Ze kregen de opdracht Khalil en zijn moskee met rust te laten. Er raakten tenslotte overal in de wereld regelmatig wel eens mensen vermist. Het feit dat de jongen was ontvoerd, betekende nog niet dat Khalil daar de hand in had gehad.

Rapp was minder goedgegelovig. Hij had Marcus Dumond, zijn beste hacker, op de zaak gezet. Binnen zesendertig uur traceerde Dumond tal van onregelmatigheden in de bankafschriften van Khalil. Hij ontving nog steeds scheppen geld van de wahabieten en hij had alweer twee andere jongens naar Saoedi-Arabië gestuurd voor een religieuze opleiding. Tot dusver hadden ze nog niet kunnen vaststellen of de jongens daadwerkelijk op school zaten, maar de ouders hadden bevestigd dat ze al verscheidene maanden niets meer van hun kinderen hadden gehoord. Hun was verteld dat dat wel een jaar kon duren als gevolg van de strenge religieuze regels die er op de bewuste school zouden gelden. Rapp rook onraad en het onraad heette Khalil Mohammed.

Er waren zwaardere misdadigers, maar deze Khalil opereerde te dichtbij. Hij was te brutaal. Als je hem ongemoeid liet, kon hij wel eens veel gevaarlijker worden. Het was beter nu met hem af te rekenen. Hem als voorbeeld te stellen. Kennedy wilde dat zijn lichaam zou verdwijnen, maar Rapp had een nog veel beter idee. Hoe langer hij erover nadacht, hoe meer het hem beviel.

Rapp liep naar het raam, keek naar de grijze lucht en zei: 'Jongens, ik heb een idee.'